

כְּתִיב הָכָא אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ: הסמיך מורא אב ואם לשמירת השבת. וְכְתִיב הָתָם

אֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשַׁי תִּירָאוּ: הסמיך שמירת

שבת למורא מקדש. **מֵהוּ מִקְדָּשַׁי.** (דף פ"ב ע"א) **כְּמִשְׁמַעוּ** ומהו מקדשי

שהסמיך להם, כמשמעו, שצריך לירא מן המקדש כמו שצריך לירא מאביו ואימו וכמו

שצריך לשמור את השבת.

תו עוד יש לפרש באופן אחר **מִקְדָּשַׁי אֵלַיִן אֵינּוֹן דְּמִקְדָּשַׁי**

גְּרַמְיֵיהוּ בְּהֵיחָא שַׁעְתָּא מקדשי הם אותם המקדשים עצמם בשעת

התשמיש וכל הקדושה של הבנים שלהם היא על ידי מה שהוריהם התקדשו באותה השעה

ומצוה הכתוב לבניהם שיראו מהם. **כְּגוֹוְנָא דָּא** כעין זה מצינו בכתוב (יחזקאל ט)

וּמִמִּקְדָּשַׁי תִּחְלוּ: [יז] ודרשו בגמרא (שבת נה.). **אֵל תִּקְרִי מִמִּקְדָּשַׁי,**

אור הרשב"י

האנשים הנאנחים והנאנקים – על כל התועבות הנעשות בתוכה!

ופירושו שאמר לו הקב"ה לך ורשום על מצחן של הצדיקים שבירושלים תיו של דיו, כדי שלא ישלטו בהם אותם מלאכי חבלה שאני רוצה לשלוח לעיר. ועל מצחם של רשעים תרשום תיו של דם, כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה.

אמרה מדת הדין לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם! מה נשתנו אנשים אלו שזוכים לתו של דיו וניצלים, מאלו האנשים שנרשם על מצחם תו של דם, וישלטו בהם

[יז] בגמרא שבת נה. מובא שאמר רבי זירא לרבי סימון שימחה בבית ריש גלותא על מעשיהם הרעים, אמר לו רבי סימון אין אני מוחה בהם יען כי אינם מקבלים ממני את התוכחה. אמר לו רבי זירא אף על פי כן תוכיח שמא יקבלו התוכחה שהרי אמר רב אחא ברבי חנינא: מעולם לא יצתה מדה טובה [דבר טוב] מפי הקדוש ברוך הוא, וחזר בה לרעה. חוץ מדבר זה:

דכתיב בנבואת יחזקאל [פרק טו]: "ויאמר ה' אליו, [למלאך גבריאאל]: עבור בתוך העיר, בתוך ירושלים, והתוית תו על מצחות

הלימוד היומי

לע"נ שפרה בת סאלחה ע"ה

אֵלֶּה מִמִּקְדָּשֵׁי שְׁהֵם אוֹתָם שְׁלֹא חֲטָאוּ וּבֵהֶם פִּגְעָה מִיַּד הַדִּין תַּחֲלִילָה. מִה
לְהֵלֵן מִמִּקְדָּשֵׁי, אֶף כָּאֵן מִמִּקְדָּשֵׁי, דְּאֵינֻן אֲבָא וְאִמָּא

וכמו שמצינו שם שכתוב מקדשי והכונה למקודשי כך גם כאן שכתוב וממקדשי תיראו

הכוונה למקודשי שהם אביו ואימו שקדשו עצמם בשעת תשמיש.

קוב"ה וישראל אחד הם

אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ. (ויקרא יט) רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר,

כְּתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם תִּדְבְּקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כּוֹלְכֶם

אור הרשב"י

חבלה, "זקן בחור ובתולה תהרגו למשחית, ועל כל איש אשר עליו התו אל תגשו", שלא יהרגו את הצדיקים.

אך לבסוף כתיב "וממקדשי, מהאנשים המקודשים לי, שהם הצדיקים – תחלו!".

וכתיב "ויחלו (המלאכי חבלה) באנשים הזקנים הצדיקים אשר לפני הבית". הרי שלבסוף נתקבלו דברי המקטרג ונענשו אף הצדיקים על שלא מיחו.

כדתני רב יוסף: הא דכתיב "וממקדשי תחלו", אל תקרי "ממקדשי תחלו" אלא "ממקודשי תחלו". אלו אנשים שקיימו את התורה כולה, מאלף ועד תיו, ובכל זאת הם נענשו תחלה, משום שלא הוכיחו את הרשעים.

מלאכי חבלה?

אמר לה הקדוש ברוך הוא: הללו שינצלו הם צדיקים גמורים, ואילו הללו שיענשו הם רשעים גמורים!

אמרה לפניו מידת הדין: רבוננו של עולם! והרי היה בידם של הצדיקים למחות ברשעים ולא מיחו!

אמר לה הקדוש ברוך הוא: גלוי וידוע לפני, שאף אם מיחו בהם, לא יקבלו מהם הרשעים את התוכחה!

אמרה לפניו מדת הדין: רבוננו של עולם, אף אם לפניך גלוי הדבר, להם מי גלוי שלא יקבלו מהם? ועל כן היה להם למחות. ומפני שלא מיחו יש להם להיתפס על הטא הרשעים.

והיינו דכתיב בתחילה, שאמר ה' למלאכי

הלימוד היומי

לע"נ שפרה בת סאלחה ע"ה

היום וגו'. וּפְאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּמַתְּדַבְּקֵן בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא
 בְּרִידָה הוּא אֲשֵׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהֶם מְקַדְּשִׁים עֲצָמָם וּבִפְרִט בְּמִצְוֹת הַבַּיִת וְעַל יַדֵּי כֹהֲנָיִם
 נְדָבְקִים בַּהֲקַבְ"ה, (אֵינּוֹן וְלֹא אֹמְרִין עֹבְדֵי כֹכְבִים וּמִזְלוֹת) וּבְגִין דְּאֵינּוֹן
 מַתְּדַבְּקֵן בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, כִּלְאֵי אֲתִדְבְּקוּ
 כְּתָא דְאֵי בְרָא וּלְפִי שְׁהֶם מִתְּדַבְּקִים בַּקַּבְ"ה ע"י זֶה נִוְלָדִים לֵהֶם גַּם בְּנִים קְדוּשִׁים
 אֲבִיו וְאֵימֹנוּ נֹתְנִים גּוֹף קְדוּשׁ לְוֹלָד, וּמִיחֻד קוּבַה"ו נִמְשַׁךְ לוֹ נִשְׁמָה קְדוּשָׁה וְכוּלָם נְדָבְקִים
 כְּאֶחָד קוּבַה"ו וְיִשְׂרָאֵל זֶה בִּזְהָא.

בשעה שהזיווג העליון נמצא זוהי שעת רצון

תָּא חַזִּי, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נָשׁ מְקַדְּשׁ לְתַתָּא, כְּגֹן חֲבַרְיָא
 דְּמְקַדְּשֵׁי גְרַמְיִיהוּ מְשַׁבְּת לְשַׁבְּת בֵּא וְרָאָה בְּשַׁעָה שְׁהָאֲדָם
 מְקַדְּשׁ עֲצָמֹו לְמַטָּה וְכַמּוֹ חֲבַרְיָם ת"ח דְּמְקַדְּשִׁים עֲצָמָם וּמְקַיְיִמִים עֹנְתָם בְּקְדוּשָׁה מְשַׁבְּת
 לְשַׁבְּת, בְּשַׁעְתָּא דְּזוּוּגָא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַח, דְּהָא בְּהָהִיא
 שַׁעְתָּא רַעוּא אֲשַׁתְּכַח, וּבְרַכְתָּא אֲזִדְּמַנְתָּ. בְּשַׁעָה שְׁהָזִיוּג
 הַעֲלִיּוֹן נִמְצָא שְׂאֵז בְּאוֹתָהּ הַשַּׁעָה הַרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן נִמְצָא וְכֹל הַבְּרָכוֹת וְהַשְּׁפָע נִמְשַׁכּוֹת
 וּמְזוּמְנוֹת לְבָא לְעוֹלָם כְּדִין מַתְּדַבְּקֵן כְּלָהוּ כְּתָר, נִפְשָׁא דְשַׁבְּת,
 וְגוֹפָא דְאֲזִדְּמֵן בְּשַׁבְּת אֵז מִתְּדַבְּקִים כּוּלָם כְּאֶחָד וְנִיתְנִים יְחֻד בּוֹלַד נִפְשָׁא
 הַנִּמְשַׁכְתָּ מִיחֻד זו"ן הַעֲלִיּוֹנִים דְּשַׁבְּת וְגוֹף הַנוּצֵר מֵאֲבִיו וְאֵימֹנוּ בְּשַׁבְּת. וְעַל דְּהָא
 כְּתִיב, אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ, דְּאֵינּוֹן וְזוּוּגָא חָד

בְּגוֹפָא, בְּהֵיָא שְׁעָתָא דְּאַתְקַדְשָׁא וכל כן כתוב איש אימו ואביו תיראו שמצוה לבנים שיראו מאב ואם אלו שהם נעשו זווג אחד בגוף הנוצר מהם באותה השעה שהתקדשו.

וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשֻׁמְרוּ. דָּא שַׁבַּת עֲלָאָה וְשַׁבַּת תַּתְּאָה והמשך הכתוב ואת שבתותי תשמרו היינו שבת עליונה בחינת ז"א ושבת תחתונה בחינת הנוק', **דְּאִינוּן מְזַמְנֵי לְנַפְשָׁא בְּהֵיָא גּוֹפָא, מֵהֵיָא זְוִינָא עֲלָאָה** שהם מזמנים על ידי יחודם העליון את הנפש באותו הגוף. **וְעַל דָּא וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשֻׁמְרוּ, תִּירֵי** ולכן אחר בלשון רבים שבתותי שהם שתיים בחינת ז"ן **וְכֻלָּא אֶתְדַבֵּק דָּא בְּדָא, וְזַפְּאָה חוּלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל** והכל מתדבקים ומתחברים זה בזה עליונים ותחתונים אשרי חלקם של ישראל.

ישראל.

השלמה מזהה שמטות (סימן ב)

שְׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, הֵיָא בְּמִדָּה שְׁבִיעִית זה נאמר על מדה השביעית שהיא המלכות **נֹאמַר דְּכַתִּיב כַּמִּשְׁכֵּב, אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְּשֻׁמְרוּ וּמְקַדְּשֵׁי תִירְאוּ, מֵאֵי נִיהוּ מִדָּה שְׁבִיעִית** ושואל מה היא מדה השביעית **הָיִי אוֹמֵר זֶה מִדַּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא** ואומר שהיא מידת טובו שהיא המלכות השכינה הקדושה של הקב"ה. **וּמֵאֵי טַעְמָא אָמַר שַׁבְּתוֹתֵי וְלֹא אָמַר שַׁבְּתֵי** ושואל עוד מדוע אמר שבתותי לשון רבים ולא שבת.

הלימוד היומי

לע"נ שפרה בת סאלחה ע"ה